

Köszönj szépen a néninek!

Köszönj szépen a néninek!

- Tessék csak, tessék! – köszönt nagypapa.
- Megengedi? – segédkezik apa.
- Viszontlátásra! – búcsúzkodik nagyanya.
- Erre tessék! – invitál nagynéném.
- Köszönj szépen a néninek! – súgja a fülembe anya.
- Nahát, hogy megnőtt! – átveszem az ajándékot.
- S hogy milyen szép! – kitérek a puszi elől.
- Hallgatnak-e rád apa meg anya? – meghúzzák a fülem.
- Tudsz-e valamilyen rigmust? – másznak az arcomba.
- Tud, tud! – szurkol anya.
- Halljuk! – kiáltanak fel kórusban.
- Mondd el azt a téli verset! – emlékeztet apa.
- Elfelejtettem – csóválom a fejem.
- Akkor azt a másikat, a tavaszról! – bökdös anya.
- Azt nem szeretem – lesütöm a szemem.
- És a szélről szólót? – folytatja apa.
- Azt sem szeretem – folytatom én is.
- Jól van, akkor muzsikálj el nekünk valamit! – makacskodik anya.
- Muzsikálj el valamit! – makacskodik mindenki.

Csend. Arra várnak, hogy elkezdjem. De annyira szúr a harisnya, hogy alig bírok a széken ülni, nemhogy még zongorázzak is. Ami meg a cipőmet illeti, legszívesebben azonnal a szemébe hajítanám. Először is: lakkcipő, ráadásul még masnis is. Pffuj!

- Kezdd el, Jasminka! – csipkedi anya a karomat.
- Nem tudom, mit zenéljek! – vonogatom a vállam.
- Zenélj bármit! – kiabálnak be a „közönségből”.

- El nem engedünk, míg elő nem adsz valamit!
- Úgy van! Úgy van! – a hangulat egyre fokozódik.

A szívem egyre hevesebben ver. A tenyerem csuromvíz lett az izzadságtól. Mi van, ha nem jut eszembe egy rigmus sem? Mi van, ha tényleg nem engedik, hogy fölkeljek? Mi van, ha itt öregszem és halok meg a zongora mellett? Mi van, ha...? A csendet a kapucsengő hangja töri meg. Felpattanok, sietek ajtót nyitni. Nevenka és Dragana. Annyira boldog vagyok, hogy eljöttek, és éppen most, ebben a percben, hogy nem engedem el őket a karjaim közül. Örömben osztozik Bill is. A hátamra ugrál, ugat. Húzza a ruhámat, szaggatja a harisnyámat. Ha még a cipőmet is lerántaná, s elásná valahol az udvarban, ez lenne életem legszebb születésnapja.

Elveszett expedíció

- Nagypapa, szánkózhatunk az utcán?
- Szánkózhattok, ha megérkeznek a szüleitek.
- De ők majd csak estére jönnek, s mi most szeretnénk szánkózni!
- Jól van, s miért ne szánkózhatnátok az udvaron?
- De hát itt nincs lejtő, nagypapa!
- Csináljatok csak ti szépen lejtőt itt, az udvaron. Ni csak, mennyi hely van! Más gyerekek mit nem adnának érte, ha ilyen szép udvaruk lenne?!

Nem tudom, más gyerekek mit nem adnának érte, ha ilyen szép udvaruk lenne, de azt tudom, hogy mi még a verést is készek vagyunk bevállalni, csak hogy az utcán szánkózhassunk. Ám nagypapa bezárta a kaput és a zsebébe süllyesztette a kulcsot. Mihez kezdjünk most? Leülünk a szánkóra az udvar közepén, és szomorkodunk, sőt: dühöngünk. Az idő telik-múlik, a lábunk megdermedt, a kezünk fagyos.

– Hm, talán nem is olyan rossz ötlet ez a magánlejtő-építés! – fontolgatja Dragana mégis nagypapa javaslatát.

Ha nincs sem B, sem C terved, gyorsan magadhoz ragadod az A-t, mint egyetlen lehetőséget. Így aztán a lejtő seperc alatt elkészült.

– S ahol lejtő van, ott van hófödte város is! – tárta elénk gyorsan Marina az új projektumot.

Kissé megszenvedtünk a hófödte város létrehozásával. A legnagyobb kihívást a jég borította tó fölötti híd emelése jelentette. Épphogy megépítettük az egyik részét, a másik összeomlott. És így százszor egymás után. A százegyedik alkalom után idegesek lettünk és leromboltunk mindent, a hidat, a várost és a lejtőt is, és odaültünk a havas rom tetejére, hogy kipihenjük magunkat. Ekkor támadt egy ötletem:

– Legyünk most valami hegyen elveszett expedíció. Étel-ital, lábbeli és ruházat nélkül maradtunk.

Azonnal a hóba vetjük magunkat mindannyian, s alig tudunk lélegezni a végkimerültség miatt.

– Sikerülnie kell, tartsatok ki még egy kicsit, még csak 1000 km, és elérjük az első lakott települést! – suttogom alig hallhatóan a hóban vánszorgva.

A nyomomban lassan kialakul egy félholt gyermekekből álló menetszlop, akik nyögdecselnek, jajgatnak, keseregnek, és roppant nehezen lélegeznek a fagyos hóban fekve.

– Még csak 800 km! – biztatom őket.

– Nem bírom tovább! – Zorica a hátára fordul, s lassan haldokolni kezd.

Szerencsére volt nálam egy cukorka, így meghosszabbítottam az életét még 100 kilométernyivel. Ekkor megint haldoklásba fogott, de mivel nem volt a zsebemben több édesség, kénytelen volt csupán a saját erejére hagyatkozva felvenni a harcot a fehér halállal szemben.

Éppen megpihentünk egy cseppet, erőt gyűjtöttünk az út folytatásához, amikor a ház mögül előbukkant Bill, a rövidszőrű német vizsla. Vidáman, farkát csóválva közeledett felénk, könyörgött, hogy őt is vonjuk be a játékba. Mi pedig, természetesen, tárt karokkal fogadtuk őt.

– Farkas, farkas, segítség! Segítsééég! – ordítottuk kórusban.

Bill azon nyomban mindannyiunkat széttépett és szinte teljesen fölfalt. Majd elégedetten, jókedvűen hátat fordított, és bevonult a házába. Mi ott maradtunk a hóban heverve, darabokra szaggatva, véresen, mígnem a postás be nem csengetett. Ekkor kisietett nagyanya, hogy beengedje a kapun.

– Segítség, segítség! – kiáltozunk a messzeségből.

– Széttépett bennünket a farkas, de éhesek is vagyunk meg szomjasak és...

– ...és félholtak! – teszi hozzá Saša.

– Nénó-nénó-nénó! Jövünk, kitartás! – kiáltanak oda az ügyeletes orvosok a mentőautóból.

Szerencsére jól fel voltak szerelve. Volt náluk egy komplett szétnyitható sebészeti kórterem, így aztán az expedíció minden tagját igen gyorsan és igen sikeresen megműtötték. Amikor felébredtünk az általános érzéstenítésből, a távolból nagyapa hangját hallottuk:

– Most már eleget hemperegtetek a hóban, még a végén megbetegedtek! Befelé! Vagy legalább a postást engedjétek be, teljesen kihűl a jóember kávéja!